

Jana Beranová

KREV

Pradávrých

Krev Pradávných

Jana Beranová

Říkonín, 2024

Nakladatelství © SOLIS, 2024

Vydalo v roce 2024 nakladatelství Solis,

Říkonín 22, Říkonín

web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,

e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz

jako celkově 42. a 1. elektronickou publikaci
v edici SOLIS, první elektronické vydání.

Autor © Jana Beranová

Obálka © Jarmila Polcarová

Hlavní korekce a redakce Michaela Labáková

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-53005-77-7 (epub)

ISBN 978-80-53005-78-4 (PDF)

ISBN 978-80-53005-79-1 (Mobi)

Anotace:

Bohyně projevila vážně smysl pro humor, když mi předurčila tuhle družku. Anebo možná celou dobu moc dobře věděla, co dělá. Každopádně, takhle žena je výzva. Jenže já mám výzvy rád.

Za co? Do prdele, čím jsem si tohle zasloužila? Jako by můj život nebyl už dostatečně komplikovaný, musí přede mě osud vrhnout ještě vlkodlaka. A to ne ledajakého. Jenže moc na výběr nemám, víte?

Kapitola 1

Kiernan

Ta nejúžasnější vůně na světě prostoupí moje chřípí. Mé smysly se zostří a jdu za ní neomylně skrz všechno to aroma kávy, koláčů, opečených toastů a míchaných vajec.

Její zdroj má temně rubínově rudé vlasy vyčesané do ležérního uzlu a zajištěné bavlněným šátkem s paisley vzorem. Přes černé džíny a bleděmodrou košili, jejíž cípy si zavázala v pase na uzel, má převlečenou růžovou zástěru s firemním logem.

Na chvíli se zastavím a větrím. Není pochyb. Moje Luna. Konečně.

Svezu se na židli.

Nalévá z konvice kávu starému Dunholmovi a pokládá před něj porci mandlového koláče. Popřeje mu dobrou chuť a pak přichází k mému stolku. Vytahuje z kapsy zástěry bloček, cvakne propiskou a věnuje mi nádherný úsměv. Mám dojem, že si mě trochu zaujatě prohlíží, když se ptá na mou objednávku.

Nejsem schopen ze sebe vypravit jediné slovo. Její vůně mě naprosto omračuje. Vpíjím se do jejího zelenkavého pohledu. Moje.

Nervózně si odkašle a zopakuje svůj dotaz. Má ruka automaticky vystřelí, aby sevřela její zápěstí a přitáhla si ji blíž. Oči jí potemní a vyškubne se mi.

„Tak to prr, na mne se nesahá.“

Trochu mě tím zmate. *Musí přece cítit to samé, ne? Ví, kým pro ni jsem?*

Chvíli si vyměňujeme pohledy, než si povzdychne a pronese: „Pošlu vám sem radši někoho jiného.“

„Počkej,“ omotám jí zezadu paži kolem pasu, když se ke mně otočí zády a má se k odchodu.

V příští vteřině se mi zatmí před očima a slyším křupnutí vlastního nosu. Rozmáchla se loktem a trefila mě přímo do tváře.

Pustím ji, zakleju a mnu si krvácející část obličeje. Díky Bohyni za rychlou regeneraci. Ale stejně to bolí pekelně.

„Jess!“ ozve se zděšený výkřik majitele podniku. „Co to vyvádíš?! Vždyť se dostaneš zase do průšvihů!“

Takže Jess, hmm.

Muž zbledne, když mě i přes pochroumaný obličej poznává.

„Pane Darkwoode, já se omlouvám. Jessie je tu nová a je trochu horká hlava. Jste v pořádku?“

„Zajisté,“ zamručím a otřu si krev z nosu i rukou do kapesníku.

„Jessico, omluv se,“ nařizuje servírce.

„Já?“ zabodne si šokovaně prst do hrudníku. „Omlouvat by se měl on!“

„Jessico, ve tvé situaci nemáš moc na výběr. Víš, kdo to je?“

„Je mi putna, kdo je! Nemá na mne co sahat, i kdyby byl perský princ! Pan Dunholm by mi jistě mohl dosvědčit, že ten chlápek na mě šmátnul a omezoval mě i přes předchozí varování.“

„Mrzí mne to, Jessie. Nechtěl jsem se chovat nevhodně. Omlouvám se, pokud došlo k nedorozumění.“

„Pane Dark-woode,“ zakoktá se majitel.

„Tak fajn. Ale ještě jednou na mě chmátnete a pošlu na vás Boba,“ pohodí hlavou k robustnímu baristovi. „A teď, máte konečně vybráno?“ zeptá se rudovláška a už zase třímá notes a propisku.

Objednám si černou kávu a zapečený toast se šunkou a sýrem. Zatímco jde vyřizovat mou objednávku, odebírám se na toaletu a smývám z obličeje i prstů zbytky krve. Nos už jen lehce pobolívá, zlomený nejspíš nebyl. Ta holka má stejně pořádnou ránu. Takhle jsem si rozhodně svoje první setkání s osudovou ženou nepředstavoval.

Nevím, co se stalo špatně. Vždyť není pochyb. Je to ona. Je moje. Její vůně a to, co se mnou dělá, o tom jasně vypovídají. Vždycky jsem si myslel, že až svou Lunu potkám, všechno do sebe prostě zapadne. Oba pocítíme, že jsme si souzeni. Rozhodně bych nečekal, že se naštve a sejme mě.

Sedám si zpět ke stolku přesně ve chvíli, kdy přichází s mým jídlem. Je velmi obezřetná, když přede mne klade i šálek horké tekutiny. Zpytavě mě pozoruje a drží si odstup. Její vůně mě lechtá v žaludku.

„Hele, nechtěla jsem vás tak zmasakrovat, ale prostě fakt nesnáším, když je někdo dotěrný a šahá na mě. Jestli vám můžu dát dobrou radu, tak si příště takovéhle manýry odpusťte. Na to není zvědavá žádná žena.“

„Je mi líto, že ti to bylo nepříjemné, Jessie. Žádné jiné bych se takhle nedotkl.“

„Tak to nedělejte ani mně a budeme v poho.“

Otočí se ještě přes rameno a zavrtí hlavou.

Vůbec nevím, co jím ani piju. Veškerou nadvládu nad mými smysly převzala ona. Když pak platím, jen těžce odolávám pokušení strhnout si ji do klína, zabořit nos do jejího krku a nasávat ji plnými doušky. Nechávám jí tučné spropitné, za něž mi věnuje rozpačitý úsměv.

Má dneska dvanáctihodinovou šichtu. Zatímco sedím v autě před restaurací, stihnu vyřídit pěknou řádku telefonátů. Jeden z nich proběhne s mým Betou Carlem.

„Našel jsem ji. Lunu.“

„Vážně, kde? Jaká je? Jak to proběhlo?“

„Ehm... Čekal jsem trochu jiný průběh. Ale je... omračující.“ *Ano, to je to pravé slovo, které ji vystihuje. Nejdřív vás omráčí svou vůní a půvabem a následně ránou mezi oči.*

„Takže... Kdy nám ji přivedeš ukázat?“

„No, řekněme, že to ještě asi bude vyžadovat nějakou snahu. Každopádně, teď na ni čekám, abychom se mohli poznat blíž. A od tebe bych potřeboval, abys mi ji v mezičase trochu proklepl, ze které je smečky a tak. Jessica Vaughnová. Pracuje v Reného baru. Pokud chceš další informace, volej jemu, bude s tím počítat.“

„Provedu, Alfo. Tak hodně štěstí,“ popřeje mi ještě.

Rudovláska konečně zhasíná a zamyká restauraci. Obezřetně se rozhlédne a pak s klíčky v ruce vyrazí ke svému vozu. Její vůně naplní vzduch.

Rychlým krokem zamířím k ní. Všimnu si, jak se jí strachem rozšíří oči. Takhle by na mě přece neměla reagovat.

„Jessie.“

„Nechte mě na pokoji,“ sedá rychle do auta a zamyká se v něm.

„Jess, prosím, chci s tebou mluvit,“ ťukám na její okýnko s prosebným výrazem.

„Já s vámi ne. A jestli hned neuhnete, klidně vás přejedu,“ zahrozí a nastartuje.

O krok ustoupím, protože po tom ranním zážitku nepochybuji, že je toho schopná. Jasně že bych to sklo mohl jediným úderem pěsti rozbít, ale ten děs v jejích očích mi v tom zabrání. Šlápne na plyn a vyjede na cestu.

Doběhnu bleskem ke svému vozu a vydávám se za ní. Jede jako magor. Světla našich aut vrhají prostřednictvím lesa podivné stíny na silnici. Měla by zpomalit. Problíknu ji. Ještě na to šlápne. Modlím se, aby to měla pevně pod kontrolou a před tou levotočivou zatáčkou včas ubrala.

O pouhé vteřiny později už jen ke svému zděšení slyším pištění gum a brzd a vidím její auto vyletět ze silnice. Stranou u spolujezdce to naboří do stromů.

Zastavím u krajnice a ženu se k ní. Z motoru se kouří a celá pravá strana auta je na maděru. Dveře otevřu tak prudce, až je vyrvu z pantů. Z rány na čele jí teče krev a pravou paži má pořezanou od kusu rozšklebeného plechu. Stehno jí taky nepěkně krvácí.

Sahám jí na krční tepnu a zjišťuji, že je sice v bezvědomí, ale žije. Vymotám ji z pásů a беру ji do náruče. Její vůně prostupuje každým mým pórem. Posadím ji na sedadlo spolujezdce a připoutám ji. S naší schopností regenerace by se měla každou chvíli začít hojit a probírat. Stejně pro jistotu volám našemu smečkovému lékaři, aby byl nachystán na pacientku.

Jessica

Probírám se a třestí mi hlava. V pravé paži mi bolestivě škube. Málem dostanu infarkt, když první věc, co spatřím, jsou ustarané oči modré jako letní obloha. Okamžitě je poznávám. Patří tomu chlápkově z baru.

Vymršťím se do sedu a jsem připravena se na něho vrhnout. Jeho silné ruce sevrou moje ramena.

„Nech mě být, ty úchyle!“ snažím se ho přeprat. Má příšernou sílu.

„Jessie, uklidni se. To nic, nikdo ti neublíží,“ snaží se mě konejšit.

Podaří se mi ho škrábnout nehty do tváře. Pevně mě uchopí za obě zápěstí.

„Dost!“ zařve.

Do očí mi vhrknou slzy.

„Promiň. Promiň, to jsem nechtěl,“ přendá si mé ruce do jedné své velké dlaně a druhou mi stírá vlhko z tváře. Obličej má jen pár centimetrů od toho mého a vidím, jak se mu škrábanec pomalu zaceluje.

Zorničky se mi rozšíří hrůzou.

„Co jsi zač? Jak to děláš s tou ránou?“

„To je přece naše přirozená regenerace,“ objeví se mu v tváři zmatení.

Projede mnou zvláštní pocit, když se na něho dívám takhle zblízka.

„Čí vaše?“

„Vlkodlaků. Vždyť jsi přece taky...“

„Není,“ ozve se ode dveří.

„Cože?“ přejíždí střídavě pohledem ze mě na muže, který právě vstoupil.

„Odebral jsem jí krev, když jsi ji sem přivezl zraněnou. Bylo mi divné, že se nehojí. A ona není jednou z nás. Je to jen obyčejná lidská dívka.“

„To přece... Je to moje Luna. Nemůže být jenom...“ Hlas se mu zasekne, přejede mi palcem po rtech a zhluboka se nadechne s tváří skloněnou k mému krku. Po páteři se mi rozeběhne podivné rozechvění. Rychle z něho vystřízlivím.

Vlkodlaci.

Do prdele. Tak ony to nebyly jen báchorky, co se o tomhle městě povídá? A já jsem teď ve spárech jednoho z nich?

Začnu se s ním znovu přát. Tváří se, jako by ho to snad překvapovalo.

Co čekal? Že si mě odvede do svého doupěte a já se nechám v klidu pokorně sežrat, nebo co se mnou má vlastně za plány?

„Přestaň! Prosím tě, přestaň se mnou bojovat. Mám strach, abych ti neublížil, pokud jsi jen... člověk.“

Syкну bolestí, když mě omotá ve svých pažích a zmáčkne mi při tom poraněnou ruku.

„Už jsi klidná?“ zašeptá u mého ucha.

„To teda nejsem,“ zavřím a odpovědí je zesílení jeho objetí, v němž jsem uvězněna. Hluboce dýchá a cítím, jak mu silně tluče srdce.

Nešlo by ho třeba probodnout kůlem? Počkat, to na vlkodlaky asi neplatí, nebo?

„Teď tě pomalu pustím. Žádné hlouposti, ano?“

Přikyvuji. Hlavně ať ze mě dá ty ruce pryč.

Jakmile se vymaním z jeho sevření, okamžitě na posteli odskočím co nejdál od něho, až mi stehnem projede bodavá bolest. Rovnám si podivnou noční košili, do které mě oblékl bůhvídko.

„Chceš mě zabít?“ vyhrknu na něj otázku, která mě momentálně trápí nejvíc.

„Zabít? Ne, u Bohyně! Vždyť jsi moje družka. Miluju tě.“

Ty vole. Není to jen vlkodlak a úchyl, co mě unesl. Je to i psychouš!

„Hele... já... uhm... vím s jistotou, že žádná tvoje družka nejsem. A nevím, co si namlouváš, ale určitě mě nemiluješ. Viděl jsi mě dneska ráno poprvé.“

Vyloudí na obličeji bolestnou grimasu. Natáhne ke mně paži a pokusí se mne pohladit. Zatřepu hlavou, abych se jeho dotyku zbavila. Stáhne ruku do svého klína a tváří se, jako bych mu ten kůl do srdce fakt vrazila.

„Jistě že miluju. Čekám na tebe celý život. Jsi mi souzena. Jsi Luna svého Alfya. Teď, když jsem tě konečně našel, jsme nerozdělitelní.“

Hledám zrakem pomoc u toho muže, kterého považuji nejspíš za lékaře.

„Prosím, neubližujte mi. Pust'te mě odsud a já přísahám, že o tom nikomu neřeknu. Sbalím si svých pět švestek a pojedu zase o město dál,“ přemlouvám ho.

Povzdechne si a pokrčí rameny.

„Musíte se po té autonehodě dát do kupy. A třeba mezitím s Alfou naleznete společnou řeč.“

„Nechci s nikým hledat společnou řeč. Chci domů,“ zaúpím a přemůžou mě slzy bezmoci. Když zabořím tvář do dlaní, ucítím, jak mi rozcuchané kadeře jemně čechrá čísi ruka.

Po pár minutách se trochu uklidním a zkoncentruji. Když zvednu uslzené oči, setkám se opět s tím nejmodřejším pohledem. Mám pocit, že si se mnou sám neví rady. Odtáhne ruku z mé hlavy a prohrábne si černé vlasy, které mu padají do čela.

„Jessie, záleží mi na tobě. Jsi to nejdůležitější v mém životě. Budu tě chránit. Budu se o tebe starat. Nedovolím, aby ti někdo ublížil. Jen tu prosím buď pro mě.“

Srdce se mi sevře. Zní to tak strašně upřímně, až mě to děsí. Jedno vím ale jistě. Nestrávím tu ani o vteřinu déle, než je nezbytně nutné.

Kapitola 2

Jessica

Doktor mě zkontroluje a pak opustí místnost. Ten, který mě sem dostal, stále sedí u mé postele a mlčky mě pozoruje. Vytrvale mu pohled oplácím.

Kdybych neměla pocit, že je to psychopatický únosce, asi bych si připustila, že je to velmi zajímavý muž. Už ráno v baru upoutal mou pozornost. Jeho ostře řezané rysy kontrastují s jemně vykrojenými plnými rty a blankytně modrýma očima lemovanýma černočernými řasami. Pod šedým tričkem se mu nápadně rysuje muskulatura.

Chytí mou dlaň do své. Chci ucuknout, ale přiklopí ji svou druhou rukou a tím mě pevně uvězní.

„Kdo vůbec jsi?“ zeptám se a vzdám pokusy o vyproštění své končetiny.

„Kiernan Darkwood. Alfa Woodlandské smečky. Vlastním většinu tohoto okresu. A taky tohle sídlo a lesy,“ máchne rukou okolo sebe. Místnost nemá okno, takže si nemůžu udělat představu, ale vydedukuji z toho, že se tedy asi nacházíme někde ve hvozdu za městem. Tuhle informaci si ukládám pro plán útěku.

„A ty jsi opravdu vlkodlak?“

„Ano. Ty jsi tedy člověk?“

„Jo, pouhopouhý člověk.“

Vážně pokývne hlavou a tváří mu přelétne ustaraný stín.

„Jak tě napadlo, že bych mohla být tvoje... družka?“

„Cítím to. Každý máme předurčen svého druha. Když na něj narazíme, prostě to poznáme. Dnes mi stačilo vstoupit k Renému do baru, zavěšit tvou vůni a hned jsem věděl, že jsi moje. Že jsi má Luna.“

„To je divné. Co když si se svou předurčenou polovičkou nesesednete?“

„Je to tak prostě dané. Víme, že je to náš osud, a tak k němu přistupujeme. Vždy uděláme vše, abychom si k sobě našli cestu a zajistili další generace.“

Při těchto slovech mu vytrhnu dlaň z jeho sevření. *Já teda žádné další generace vlkodlakovi zajišťovat nebudu!*

„No, tak to jsem ráda, že jsem člověk a tohle se mě netýká.“

„Jessie, takhle nemluv! Ovšem že se tě to týká! Bohyně musela mít nějaký důvod, že mi jako družku přisoudila zrovna tebe.“

„Má Bohyně to není... Takže smůla.“

Zvedne se prudce ze židle, zajede mi rukou do vlasů a přitáhne si mě drze k náruživému polibku. Zapřu se mu dlaněmi o ramena a chci ho odstrčit, ale úplně mě tím svým gestem omámí. Nechápu samu sebe, že ho znovu nemajznu, místo toho na pár vteřin podlehnu, a dokonce mu to snad i oplácím. *Co to se mnou kruci je?*

Naštěstí rychle vystřízlivím a konečně se od něj odsunu. Mám pocit, že se mu zvláštěně proměnily oči, když se teď na mě dívá z pár centimetrů.

„Uvidíme,“ zavrčí.

Ozve se zaklepání a ve dveřích se objeví hlava muže, který si mě nepřátelsky měří tmavýma očima pod huňatým obočím.

„Alfo, můžeš? Nechal jsem ti v kanceláři ty informace, co jsi požadoval,“ pohodí bradou k mé osobě.

Kiernan mi vtiskne ještě pusku na špičku nosu, než vyprostí prsty z mých vlasů a zamíří pryč.

Chvilí sedím, ani nedutám. Pak tiše spustím nohy z postele. V pravém stehně mě pěkně zabolí, když udělám první krok. V odpadkovém koši v rohu najdu svoje oblečení. Je celé zakrvácené a potrhané, ale to mi nevadí. Vklouznu do tenisek. Nedá se nic dělat. Jestli se odsud chci dostat, tak bych si měla pospíšit. Bůh ví, jak dlouho bude pryč.

Rozhlížím se po místnosti. Moc tu toho není. Jen lůžko, stolek a židle. Jedněmi dveřmi zmizel před chvílí můj únosce, a jak zjišťuji, za druhými se nachází skromná koupelna s malým okýnkem. Být v lepší zdravotní kondici, zkusila bych se jím protáhnout.

Zamírím proto k jedinému východu. Přitisknu ucho ke dveřím a zatajím dech. Netuším, co mě za nimi čeká, ale může to být má cesta na svobodu. Každopádně nic neslyším, takže se zhluboka nadechnu a pootevřu je na škvírku. Zatraceně, vedou do dlouhé chodby. Zdá se prázdná. Odvážím se otevřít víc a proklouznu jimi.

Stačím však udělat sotva krok, když mě zezadu uchopí svalnatá paže porostlá černými chlupy. Druhá ruka mi překryje pusu. Snažím se vykrotit, ale sevření je ocelové. Zvedne mě jak pírkó a procpe mě dveřmi zpět do pokoje. Kopnutím za námi zavře.

„To jsem od tebe přesně čekal,“ procedí mezi zuby a já poznávám hlas muže, jenž před chvílí přišel vyzvednout Kiernana.

Kousnu ho do ruky.

„Pust’!“

Hodí mě surově na postel. Snažím se s ním prát, ale je to boj s větrnými mlýny. V paži mě zabolí. Asi jsem si vytrhla steh. Přiklekne mi jedním kolenem hrudník, čímž mi omezí přívod vzduchu do plic. Zápestí mi přiváže ke kovové konstrukci postele koženými řemínky.

Vztekle jimi trhám, až se mi zařezávají do kůže, ale nepovolí.

„Dost! Je to pro tvoje bezpečí. Alfa ti věřil a nechal místnost odemčenou. Ale já věděl, že na holku jako ty spoléhat nemůže.“

„Jděte všichni do prdele! Nesmíte mě tu věznit proti mé vůli.“

„Je to vůle Bohyně. Po tom, co jsem o tobě zjistil, taky nejsem z její volby nijak nadšený, to mi věř,“ nakrabatí bujně obočí.

Pokusím se ho nakopnout. Nejen že bleskově uhne, ale jen jsem si přivodila další bolest ve stehně.

„Přestaň, než si ublížíš,“ uchechtne se.

„Radši budu mrtvá než s takovými psychopaty, jako jste vy!“

Nakloní ke mně obličej a výhružně zavrčí: „Dávej si pozor na to, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit.“

Nevím, jak dlouho ležím na posteli a jen bezmocně brečím. Trhnu sebou, když do místnosti vejde drobná světlavá dívka s ustrašeným výrazem a tácem v rukou. Pokládá ho na noční stolek a sedá si na židli k mé posteli.

„Přišla jsem ti převázat rány a nakrmit tě, pokud dovolíš,“ pronese tichým hláskem. Myslím, že jí nebude víc než šestnáct, sedmnáct. Je hubená a zdá se být přehnaně submisivní.

„Potřebuju nejdřív do koupelny,“ zkusím to a pohnu rozdrásanými zápěstími uvězněnými v kožených řemenech.

„To asi nepůjde,“ vrtí hlavou.

„Hele, jsem tu už docela dlouho a fakt musím,“ snažím se ji přesvědčit.

„Ale, já...“ Zamíří nejistý pohled ke vchodu.

„Kam myslíš, že bych tak asi utekla? Když jsem to zkusila posledně, dopadla jsem takhle,“ cuknu znovu spoutanýma rukama.

„Dobře... Ale budu stát hned za dveřmi...“

Uvolňuje mi opatrně jedno zápěstí. Je tak křehká, že bych ji asi přeprala. Jenže co bych z toho měla? Hluk by akorát přilákal pozornost. Když se naklání, aby rozepla i druhý řemínek, vypadnou jí z kapsy ošoupané mikiny klíčky od auta. Bleskově po nich hrábne a zastrčí je zpět. *Kdybych se k nim nějak dostala...*

Odeberu se do koupelny a zavřu za sebou. Leknu se vlastního odrazu v zrcadle. Sakra, já teda vypadám. Pouštím vodu a oplachuji si obličej. To okýnko je dost malé a vysoko. Ale při troše snahy by to přece jen mohlo jít. Jenže potřebuju ty klíče. Pěšky se z lesů v noci a takhle zraněná nejspíš nevymotám.

Zrak mi padne na příruční hasicí přístroj opřený o stěnu u dveří.

„Je všechno v pořádku?“ ozve se nervózní hlásek.

„V naprostém. Dej mi ještě chvíličku.“

Když ji správně trefím, mohla bych ji omráčit. Pokud je taky vlkodlak, tak se z toho určitě dostane, ne? Dělá se mi špatně

z představy, že bych měla tomu pískleti ublížit, ale jde mi o život. Sehnu se a potěžkávám hasičák v rukou. Zhluboka se nadechuji a rozrazím dveře.

Setkám se s jejím šokovaným výrazem. Nestačí ani vykřiknout. Jedna prudká rána do spánku a dívka se sesune téměř nehlučně na postel. Tohle mojí podmínce asi moc neprospěje, pokud mě po probrání nahlásí.

„Promiň, promiň,“ šeptám, když ji šacuju. Konečně nahmátnu klíčky. Vracím se do koupelny, stoupnu na poklop záchodové mísy a otevírám okýnko. Okraj rámu mám v úrovni prsou, takže mi dá hodně práce se vytáhnout. Myslím, že mi praskly další stehy.

Po skoku z možná dvoumetrové výšky se svalím do studené trávy a prudce oddychuju. Do očí mi vhrknou slzy, jak mě zabolí i ve stehně. Dávat se do kupy můžu později. Teď musím zmizet. Plížím se podél zdi domu. Vykouknu a spatřím v matném světle proudícím z oken plácek, který slouží jako parkoviště. Stojí na něm asi osm černých aut a já se můžu jen modlit, že klíčky v mé dlani pasují do jednoho z nich.

Před vchodem do budovy prochází muž. Vypadá, že to tu hlídá. *Proboha, jak to u těch vlkodlaků funguje?*

Počkám, až zajde za roh, a hnána adrenalinem, rozeběhnu se jako o život. Doslova. Zmáčknu dálkové ovládání a jedno z aut na mě povzbudivě blikne. Dobíhám k němu, naskočím a zamknu se. Třesou se mi ruce, že skoro nejsem schopná trefit se do zapalování. Na druhý pokus to zvládnou.

Teď klid, Jessie. Hlavně nic nepokazit a neupoutat na sebe pozornost. Dokud nenajdou tu zraněnou holčičku, může si hlídač myslet, že odjíždí ona.

Rozvážně vyjedu z parkoviště a zamířím na úzkou cestu, která vede z pozemku. Ve zpětném zrcátku si ještě prohlédnu to majestátní stavení, z něhož se mi podařilo prchnout. Šlapu na plyn. V tomhle prokletém baráku i celém mizerném městě mě už nikdo nikdy neuvidí.

Kapitola 3

O tři měsíce později

Jessica

Opírám se o pult v obchodě s potravinami, do kterého v tomhle zapadákově páchne za den sotva pár živáčků. Ale můžu být ráda, že jsem vůbec nějakou práci dostala. Hlavně tím plním podmínku, a něco na živobytí z toho taky kápne. Potřebovala bych ušetřit na novou káru, když jsem o tu předchozí přišla.

Vyfouknu znuděně další růžovou bublinu ze žvýkačky, když zaznamenám, že před krámem staví naleštěný černý pick-up. To se tu moc nepotká, většinou místní jezdí obouchanými a prorezavělými krápy staršího data. Takhle vyvoněné fáro jsem viděla naposledy, když jsem to vlkodlačí odstavila před Reného barem a klíčky hodila do schránky, než jsem zdrhla o pár měst dál...

Do hajzlu.

Skrčím se a hrábnu po baseballové pálce, kterou mi tu nechal majitel pro případ nouze. Zamknout obchod už nestihnu. Hlavním vchodem ven nemůžu, protože k němu míří ten chlap s huňatým obočím. Jediná šance je proplížit se zadním východem ze skladu.

Skoro ani nedýchám, když se soukám podél pultu. Zvonek dveří cinkne. Uslyším dva kroky a pak se návštěvník zastaví. Popotahuje nosem, jako by věřil. Sunu se po centimetrech vpřed. Stačí, abych proklouzla do zázemí obchodu, a pak už se můžu rozběhnout ke dveřím.

Ve chvíli, kdy se chystám vyrazit, zablokuje mi výhled pár černých bot. Vymrštím se do stoje a zároveň se rozmachuji pálkou. Bez větších obtíží ji v letu zastaví a vyrve mi ji z ruky. Ucítím pod krkem jeho sevření, když mě nevybíravě naráží na regál.

„Konec hrátek. Je čas plnit svoje povinnosti,“ zavrčí u mého obličeje.

„Táhni k čertu,“ zasípám.

Prizvedne mě, takže balancuji na špičkách a lapám po dechu. Nic by mi teď nečinilo větší potěšení než mu moci tu pátku narvat někam.

„Nepokoušej moji trpělivost. To jsi dělala posledního čtvrt roku. Už na to kašlu. Alfa bez tebe musel vydržet dva úplňky. Je na tom čím dál hůř a začíná se to podepisovat na celé smečce. Za tři dny je další. A to už budeš hezky u něho.“

„To ani omylem.“

„Nemyslím, že by sis mohla moc vybírat. Jsi v podmínce, pamatuješ? A já mám velmi dobře zdokumentováno, co jsi provedla člene naší smečky.“

Vyschne mi v krku.

„Nechtěla jsem, ale nedali jste mi jinou možnost...“

„To jsi tvrdila soudci i minule, že to byla sebeobrana a nic jiného ti nezbylo. A vyfásla jsi osmnáctiměsíční podmínku. Toužíš teď jít sedět?“

Ztěžka polknu.

„Co ode mě chceš?“

Sevření na mém hrdle trochu povolí.

„Je to jednoduché. Vrátiš se k Alfovi a budeš se chovat jako řádná Luna. Žádné útky, žádné problémy. Pěkně hodná holka stojící po boku svého druhu a jednající v zájmu smečky.“

„Když odmítnu?“

„Poputuješ hezky rychle do basy. O to se postarám.“

„To je... jeho nápad? To on tě poslal?“

„Kdepak. Tohle je čistě moje iniciativa, protože mě už přestalo bavit ho sledovat, jak na tebe myslí dnem i nocí a trápí se. Jak každou volnou chvilku tráví tím, že tě aspoň pozoruje zpovzdálí.“

„Cože, on mě celou dobu šmíruje?“

„Co si myslíš? Že by nechal svou Lunu bez dozoru, když nemůže být pod jeho osobní ochranou? Střídáme se v dohledu nad tebou čtyřiaadvacet hodin denně.“

„Uh.“ Na tohle jediné se v šoku zmůžu. Takže zatímco si celou dobu myslím, jak se mi povedlo pláchnout, on o mně ví a nechává

mě hlídat. No, tak to je fakt boží. Kam se na to hrabou pravidelné návštěvy u kurátorky.

Dochází mi, že jsem pěkně v hajzlu. Ten to tak snadno nevzdá. Ať se hnu kamkoli, pořád ho budu mít za zadkem. To v lepším případě. V tom horším mu nakonec rupne v bedně a zase mě odvede do svého brlohu, nebo jak vlastně tihle vlkodlaci nazývají to, kde bydlí.

„A když... Když budu souhlasit, tak co z toho budu mít já?“

„Svého Alfu a jeho nehynoucí lásku. Postavení ve smečce, které chce mít každá. Už se nebudeš muset protloukat od jednoho podřadného místa k druhému. Bude o tebe postaráno tím nejlepším možným způsobem. Budeš v bezpečí.“

„Pche,“ ujede mi.

Jeho výraz ztvdne a oči jako by mu zdivočely.

„Jestli je ti to málo a myslíš, že ti ve vězení bude líp, není nic snazšího než ti to splnit.“ Zaloví ve vnitřní kapse saka a vyloví fotky, z nichž se mi obrátí žaludek. Je na nich ta blondáta dívka, kterou jsem uhodila při mém útěku. Na spánku má nepěknou ránu a celkově mi přijde dost zřízená, ale aspoň mám důkaz, že je naživu.

„K čertu, tak dobře,“ vzdávám to nakonec. Obě vyhlídky stojí pěkně za hovno, ale pořád mám pocit, že od vlkodlaků se jednou možná dostanu snáz než z cely.

„Tak se mi to líbí. A ještě něco. Budeš se tvářit, že se vracíš dobrovolně, z vlastní vůle. Jestli cekneš o naší dohodě, vyřídím si to s tebou.“

„Ty jsi stejně pěkný bastard,“ neodpustím si.

„Hezké, že mě tak tituluje podřadný zmetek jako ty,“ ušklíbne se, zatímco mě strká ke dveřím, „a teď mazej do auta.“

„Počkej! Nemůžu jen tak zmizet z obchodu a nechat ho bez dozoru.“

„O to se postarám já. Majitel nám taky ledacos dluží.“

„Ale... Potřebuju k sobě, vzít si věci.“

„Všechno dostaneš nové.“

„Chci svoje věci. Aspoň některé,“ trvám si na svém.

„Grrr, no tak jo, kurva. Když pak už přestaneš otravovat.“ Nacpe mě do auta. *Bože, s jakou chutí bych ho tou baseballkou majzla.*

Zastaví mi před motelem, ve kterém provizorně bydlím. Mám ho prakticky nalepeného na zádech, když stoupáme po schodech.

„Nějaký respekt k osobní zóně by se hodil,“ utrousím.

„Spíš by se hodilo, kdybys sebou mrskla,“ pobízí mě nerudně.

Nacpu do tašky to nejnnutnější. Moc věcí nemám a jsem zvyklá balit ve spěchu. Během posledních pár měsíců to mám za sebou několikrát.

Vyrve mi zavazadlo z ruky a popohání mě k autu. Připadám si, jako by mě vezl na popravu.

Stavíme před velkorysým stavením, ze kterého jsem za poměrně dramatických okolností před čtvrt rokem uprchla. Stáhne se mi žaludek.

Tělesným porostem hojně obdařený muž mě chytá za paži a vede mě dovnitř. Tiskne mne dostatečně slabě, aby to nevypadalo, že jsem vlečena násilím. A dost silně na to, abych pochopila, že odpor je marný.

Sklopím hlavu, abych se vyhnula překvapeným pohledům těch, které potkáváme na chodbách. Budova je nesmírně rozlehlá a působí na mě jako bludiště.

Když konečně zastavíme před jedněmi dveřmi, ucítím trhnutí, jak si mě srstnác přitáhne blíž a výhružně šeptá: „Nezapomeň, co jsme si řekli.“ Poklepe si přitom významně na klop saka, pod níž ukrývá usvědčující materiál.

Zmůžu se jen na přikývnutí, protože v krku mě dusí knedlík strachu a nervozity.

Zaklepe na dveře a pootevře je.

„Carle, teď se mi to...“ zadrhne se Kiernan uprostřed věty a zavětrí. To už jsem vstrčena do místnosti a dveře se za námi zavřou.

Oči se mu zvláště změní, když spočinou na její maličkosti. Nějaká pošahaná část mého srdce zaplesá, že ho znovu vidí. Vrazím si v duchu imaginární pohlavek, abych se vzpamatovala.

„Jessie?“ pronese jako v transu a pár kroky překoná vzdálenost, která nás dělí, aby mě sevřel v náruči. Stojím jako solný sloup a nechávám ho zabořit mi nos mezi krk a rameno. Jakmile mě políbí na rty, ucuknu o kousek vzad. *Krucí, neříkala jsem, že na mě se bez dovolení nesahá?*

„Co tu děláš?“ ptá se a nespouští ruce z mých ramen.

„Já... Ehm... Přemýšlela jsem a... Říkala jsem si, že bych možná přece jen měla dát šanci tomu zkusit... být Luna?“

„Opravdu?“

„Ano, právě takhle to řekla i mně,“ vkládá se do toho Carl. „Byl jsem dnes při hlídkování trochu neopatrný a ona mne u obchodu zahlédla. Hned za mnou běžela a poprosila mne, zda ji mohu vzít za tebou, protože její útěk byl zbrklý a moc ho lituje, vid’?“

„Uhm... Jo, úplně přesně.“

Ty jsi fakt neskutečný parchant, chlupáči.

Kiernan na mě hledí jako na modlu a znovu mě políbí. *Tak sakra, nemohl by mě přestat ocumlávat?*

„Ani nevíš, jakou jsi mi udělala radost,“ šeptá do mých rtů a ta divná část mého srdce se zase zvláště tetelí. *Ale dost už, ty tam!*

Nervózně se ohlédnu po chlapovi za sebou. Alfa si to mylně vyloží jako mou touhu po soukromí.

„Díky, že jsi ji přivedl, Carle. Necháš nás chvíli o samotě?“

„Zajisté,“ kývne úslužně.

Pak ke mně napřáhne pravici a nápadně silně mi ji stiskne, až mě to zabolí.

„Jsem rád, že ses správně rozhodla a jsi zpět, Luno,“ dodá s křivým úšklebkem.

„Neumíš si představit, jak jsi mi chyběla,“ pronese Kiernan, když osíříme, a přejíždí rukama po mém těle, jako by se snad potřeboval přesvědčit, že se mu to nezdá.

Poodstoupím stranou.